zeker langdurig samenzijn. Aangezien al te drukke, gedwongen conversatie mij hoogst onwelkom is, antwoordde ik het heertje het eerste uur in mono-syllabcn. Ten slotte ver-telde hij mij iets waar ik belang in stelde. Hij was namelijk voornemens om in Bordeaux enkele uren door te brengen en in stede van met den 8-uur trein, eerst met die van 11 uur naar Irun te vertrekken, daar wij anders toch ongeveer vier uur zouden moeten wachten in Irun. Van dat oogenblik af meende ik dat het niet onaangenaam zou zijn wanneer wij ge-tweeën die vier uren in Bordeaux doorbrachten, bovendien trok mij een gezamenlijk eetpartijtje aan, in een van de restaurants, waar men volgens de verzekering van Fransche fijn-proevers, voortreffelijk lunchen kan voor drie francs, een flesch zeer goede Bordeaux krijgt men op den koop toe. Tevens konden wij vóór het déjeuner iets van de stad bekijken. Vroeg in den morgen kwam de trein in Bordeaux aan, mijn reisgenoot zorgde voor zijn koffers, ik zette mijn handbagage in de cloak-room, en daarna namen wij wat brood met chocolade in een café tegenover het station. Wij bekeken het allermerkwaardigste, o. a. de kathedraal, waar juist een mis werd gecelebreerd en enkele van de vele open-bare tuinen, waarin velerlei boomen groeien. Prachtig en sprookjesachtig waren die parken van Bordeaux in den vroegen morgen. Daar bloeiden subtropische gewassen, blauwe en gouden regen tegen hooge serres, seringen, jasmijnen; breed zegenden de takken van donkere olmen en ceders de frissche, hellende gazons. Wij besloten tegen tien uur ons dejeuner te nemen in een bekend hotel waar, natuurlijk de vroegte in aanmerking genomen, nog geen sterveling aanwezig was. Wij hadden toen reeds een wandeling langs de kaden gemaakt, over de groote plaats, waar nog de overblijfselen te zien waren van de turnfeesten die president Loubet met zijne tegenwoordig-heid vereerde, en verder een bezoek ge-bracht aan Gambetta's-monument, nog onder bloemen en kransen bedolven. Intusschen had ik er bij mijn reisgenoot herhaaldelijk op moeten aandringen, toch werk te ma-ken van de lunch, daar we nog maar vijf kwartier vóór ons treinvertrek hadden en

IO8

ik niet van zins was mij bij deze Fransche zorgeloosheid aan te sluiten. Ik spreek juist over de nonchanlance van mijn reisgenoot, omdat dit u een duidelijker voorstelling geven zal van ons nog al kluchtige, latere reis-avontuur. In de groote, verlaten eetzaal van het hotel aten en dronken wij naar begeeren, wij waren er beiden over uit, dat een déjeuner als dit en een wijn als de witte en roode Bordeaux die ons kosteloos daarbij in over-vloed geschonken werd, voor de luttele som van drie franken voortreffelijk mocht genoemd worden. Met veel aandacht at mijn reisgenoot van een uitmuntende mayonnaise, waarbij ik hem tot voorzichtigheid aanspoorde, daar deze spijze meermalen de oorzaak kan zijn van min of meer onaangename maag- en ingewand-storingen ; echter mijn raad werd in den wind geslagen. Inmiddels moest ik mijn reisvriend voortdurend in overweging geven toch wat vlugger te eten, met het oog op het aan-staande vertrek van den trein naar Irun. Er was echter geen beweging in hem te krijgen, en mij verontschuldigende, begon ik, terwijl hij bezig was nog zeer op zijn gemak van een Kocquefort-kaas te gastreeren, aanstalten te maken om het restaurant te verlaten. Hoewel hij dit niet zeer hartelijk scheen te vinden, sloot hij zich toch inderhaast bij mij aan, en wij stapten snel de straat op, om de tram naar het station te nemen. Voor loopen ontbrak de tijd, het was inmiddels twintig minuten voor elven geworden, precies een kwartier hadden wij dus, want wij moesten toch wel op vijf minuten tijdverlies in de bagagebewaarplaats rekenen. Wij hadden het geluk onmiddellijk een tram te kunnen be-stijgen die naar het station reed.

Tot onzen schrik evenwel bemerkten wij hoe dit voertuig met een bepaald hoogst ver-ontrustende langzaamheid voortging, telkens moest het ook stilhouden voor uit- en instap-pende passagiers. Op mijn vraag aan den conducteur hoe lang het rijden was tot het station, antwoordde deze, dat we nog vóór elf uur aan zouden komen, maar eenige, naast ons op het platform staande lieden raadden ons liever uit te stijgen en wat flink aan te stappen om niet den kans te loopen den spaanschen trein te missen. Het was nu onge-